

A gyermeki lelkület

Jézus többször is példaképpül állítja elénk a gyerekeket. Különösen Máté evangéliuma hangsúlyozza a gyermeki lelkület Istenhez való közelségét. Hagyományosan ezt a lelkületet istenkapcsolatunkra vetítjük, amiben mi vagyunk a gyermekek és Isten az, aki mintegy felfoghatatlan lényként ott áll a példázatok fölött. Ha nem leszünk olyanok, mint a gyerekek... Aki nem alázkodik meg úgy, mint ez a gyermek... Aki nem fogadja Isten országát úgy, mint egy gyermek... Az üzenetet természetesen magunkra vesszük, és emiatt egészen elfeledkezünk arról, ki is mondja nekünk ezeket. Maga az Úr Jézus. És lehet, hogy az üzenetben az is benne van: hogy hozzá hasonlóvá kell váljunk, hogy a gyermek belénk helyezhesse azt a végtelen bizalmat és ráhagyatkozást, amit egy gyermekben édesapja vagy édesanyja ébreszthet.

Mert a jó gyermek minden hátsó gondolat nélkül a szülőjére bízta magát... A jó gyermek teljesen aláveti magát mindenben szüleinek... A jó gyermek magától értetődőnek veszi, hogy abban a családban van a helye, ahol megszületett és ahol a szülei és a testvérei vannak... Annak a gyermeknek a szívében, ahol ez a tudat nem alakul ki, leginkább félelem, szorongás és nem ritkán gyűlölet ébred. Mi az oka ennek? Vizsgáljuk meg korunkat, amiben a jó gyereket talán már mutogatni kell, és a kétségek és szorongások között őrlődő, figyelemzavaros és lázadó gyermek száma sokkal nagyobb. Talán van értelme vizsgálódásunknak.

Korunkban minden a feje tetejére állt. Kant és Hégel filozófiája által értelmezett világban élünk. A jó a rossz, és a rossz a jó. Gyerekeink sárkányokkal és cápákkal játszadoznak, csúfságokkal (Schreck) és a sötétség fazekashenrikjeivel (Potter) álmodoznak, csipkerózsika álmaikat széttrökte a modern mesék világának jéglavinája. Szívükben már bölcsődés korokban bontakozik a romlás virága: Isten nem érdemli meg az ő feltétel nélküli szeretetüket, mert a szülők kételyeket ébresztenek bennük. De vizsgáljuk meg csak magunkat: Istenek vagyunk-e a gyerekeink szármára, vagy egyszerűen csak partnerek? Ha jók, ha rosszak a körülményeink, ettől függetlenül öltöztetjük-e őket, óvjuk-e őket és a legfontosabb kincsként vigyázunk-e rájuk?

Mi van akkor, ha már kisgyerekkorunkban azt tapasztalják, hogy őket nem is szeretik? Nem gondoskodnak róluk, becsapják, és magukra hagyják őket. Hogy ők nem is ott vannak, ahol lenniük kellene? Mi van akkor, ha nincs édesapa és nincs édesanya? Vagy csak az egyik van? És ha tényleg csak az egyik van, egymás ellen „politizálnak”, ami miatt a gyermek egy-egy hétvégi láthatás után hisztériás rohamot kap, ha elmegy tőle az anyja, akit természetesen jobban szeret – mert a test erősebb még, mint a tudat? Mi van akkor, ha nem vagyunk Jézus képmásai? Ha nem tudunk feltétel nélkül szeretni, és a szeretetünk nem szeretet, hanem az érzelmek háborújában bevetett harci eszköz? Költői kérdések ezek mind, mert tudjuk rájuk a választ: Ez van. A huszonegyedik század rothadó európai társadalmában nem lehet más. És aki ezt kimondja, az nem politikailag korrekt. Hát csak legyen kimondva.

De csak folytassuk a súlyos kérdések felvetését: mi van, ha a gyermekét az édesanyja nem szereti előbb? A szíve alatt teherként hordja, és leszerződik egy „jótékony célú” alapítvánnyal, amely örökbefogadó szülőket keres, és majd a szülés után magukhoz veszik a kis „árvat”. Az anya a szerződésalkötéskor arra hivatkozik, hogy a magzatát nem tudja felnevelni, mert olyan az anyagi helyzete. De csodálatosképpen terhessége (!) alatt mindig jut pénze nikotinra és alkoholra. A császáros szülés után az anya nem is látja a gyermekét, hozzá se érhet, a szülésorvos pluszpénzt kap az operációért, mindent leadminisztrálnak, ide-oda folynak a pénzek... virágozik az alapítvány, és látszólag mindenki jól jár. Micsoda praktikája ez a gonosznak! Minden növekszik, csak az élet fogyatkozik, mert a gyermek és az anya lelke sérül végzetesen. Ki meri ezt kimondani? Ki tud ennek gátat vetni? És ha ki is mondja valaki, ki kiáltja a világ szemébe? Folytathatnám a kérdéseket. De mindenre megvan a válasz. Az olyan felnőtt, aki megbotránkoztat egyet is a kisgyerekek közül, az Evangélium szerint jobb,

ha malomkövet akaszt a nyakába... De mi van a felbujtókkal? Mi van a világgal, ami kialakítja azokat a lehetőségeket, hogy mindez megtörténhessen? Hol vannak azok, akik ez ellen küzdenek?

Fény vetül hát a posztmodern társadalom egyik súlyos problémájának forrására. Ebből a forrásból nem életet adó víz, hanem a latrina halált hozó csúf és sötét mocska árad, amire a világ ráfogja, hogy szép és kívánatos: már a fogantatás pillanatától mérgezi az anya és a magzat kapcsolatát, és ennek nyomán már nem is alakul ki a természetes, Isten-teremtett család, ami az élet forrása. Igen, ezt támadja a legelső pillanattól, mert rombolni kell minden struktúrát, ami erre a szépre építkezik. A tankönyvekben elvált anyukák dialógusán tanulják gyerekeink az idegen nyelveket, a múltból magányos dívák és héroszok küzdenek valami megfoghatatlanért, a jövőt meg avatáros és csillagháborús torzságok népesítik be, egyre távolabb és idegenebbül mindentől, amit az Atya megteremtett. Család sehol nincs. Munkás Szent József ünnepét becsattogja a láztól égő zászlók lobogása, Szűz Mária ünnepeit szemérmesen felváltják a világnapok. Az Úr Jézus királysága pedig elvetendő, mert az asztal mellett poharazó köztársaság kívánatosabb mindenki számára.

A család szükségtelen. Idejét múlt dolog, nincs helye az új világrendben. Vagy ha van, az csak legyen az egyik megoldás a sok közül, a gyerekek nevelésében. Mindenki választhat. A terméketlen szülők ivarsejteket vásárolhatnak az erre létrejött „bankoktól”, és megterveztetik a gyerekeiket. Az egyedülállók is vásárolhatnak ivarsejteket – amilyen gyereket akarnak (fehéret, feketetét, rézbőrűt vagy sárgát) – vagy neveltethetnek maguknak lombikban magzatokat... szörnyű falanszter! Egynemű párok is vásárolhatnak mindent, mert pénzük és joguk is van, béreltethetnek kihordó anyaméheket, babusgathatnak kisgyermeket. Ezt nem Isten teremtette, valaki más. Madáchi ember tragédiája.

És mi történik abban az egyedülálló közösségben, aki Jézus óta védi az emberiséget a gonosztól, és próbálja azon az úton tartani, hogy az Atya akaratát teljesítse: hogy életük legyen, és az bőségben legyen? A püspöki színódusa összeül, és igazi farizeusi játékot játszik. Mintha nem lennének tisztában azzal, mit mondott az Úr. Akár a farizeusok, tudnak mindent a Törvényről, mégis, a világnak játsszák ki a kártyáikat. Csak a világnak az ő kártyáik nem mondanak semmit, nincs értékük, kezükben nincs egy adu ász sem, a piros hetesről nem is beszélve. Ezzel a játékkal viszont a sajátjaikat megbotránkoztatják, szakadást okozva ezzel a népben. Bármennyire is okosak és politikusak, tetteiknek ez a gyümölcse. Valahogy így vagyunk a családszínódus után.

Mi, a dogmanélküli nemzedék, már nem katedrálisokban lakunk. Nem a hit sarokköveire épített templomokban mutatják be az áldozatot a vértanúk ereklyéi fölött, hanem kinn a mezőn, széljárta sátrakban, asztalon emlékeznek meg az egykori áldozatról. Háborús állapotokban élünk. A legfontosabbakra összpontosítunk. Túl akarjuk élni. De ha a lélek elpusztult, hogyan támad fel a test? Ki botránkozik meg már az egyházi házasság hiányán, a váláson, a fogamzásgátláson, a gyerekelhajtáson? Szégyenlősen félreemosolygunk még akkor is, ha talán más a véleményünk.

A kicsi gyermek az őt megcsaló és elhagyó édesanyára, ha újra meglátja, reménytelen szeretettel néz föl és kéredezkedik vissza az ölébe. Elfelejt mindazt, ami előtte volt. Ő képes új életet kezdeni. De méltók vagyunk-e erre a bizalomra? A gyerek örömmel adja át magát a visszatérő édesanyja akaratának. Egészen egyszerű szívvel megint a jelenben él és boldogsága teljes, mert magával tudja azt, aki szeret, feltétel nélkül. De kérdezem újra: mi a sorsa az olyan édesanyának, aki nem méltó erre a szeretetre? Mi a sorsa annak, aki nem akarja betölteni azt a hivatást, amire meghívta őt a mi Urunk?

Tudjuk, a szeretet nem múlik el. Aki érdemes arra, eljut az örök életre, ahol nem ér véget Istene magasztalásának éneke, ami a létezés teljessége. Aki pedig érdemtelen, az eljut az örök halálra, ami ugyancsak létezés, de a semmiben, és ott tudjuk mi lesz: fogak csikorgatása...

Megváltónk Édesanyja előbb szerette Jézust, mint ahogy Jézus emberként szerethette volna. Igazi szeretettel szerette. A szeplőtelen fogantatásért magasztalta a Teremtőt, és várta gyermekének világra jöttét. Az angyali üzenet után szívébe zárta, és elgondolkozott fölötte. Várandósága alatt nem teherként cipelte. Mi hogyan viszonyulunk gyermekeinkhez, a ránk bízottakhoz?

Édesanyánk, az Egyház – mely egyben Krisztus misztikus teste is –, lehajol hozzánk és szeret minket, minden megosztottsága mellett. Előbb szeretett minket, mint mi őt. Ha lelkünk szörnyű szenvedéseken megy át, fájdalmával velünk van. Ha testünk vérrel verítékezik is, és keresztre feszítenek, ő ott van velünk és felnéz ránk. Halott testünket bepólyálja az együttérzés gyolcsával. Tudja, hogy a mi jutalmunk az örök élet, testben és lélekben. Maradjunk meg ebben a hitben.

Bálint Zsolt

A szerkesztő megjegyzése a fentiekhez: Aki eltévelyedett vagy elsodródott, az önvizsgálat vagy bűnbánat után vissza akar-e térni Egyházunk igazi értékeihez, melyet Krisztus misztikus teste hordoz, akkor is, ha néha nem látszik? Vissza akarunk-e térni mennyei Édesanyánkhöz, hogy segítsen Krisztushoz társítani életünket? Akarjuk-e Krisztussal, a Szűzanyával együtt hordozni terheinket? Ők végtelen szeretettel, „előre szeretve” várják ilyen irányú lépésünket! Cselekedjünk, igazi gyermekként bízzuk rájuk életünket! És akkor a gyermekek által is szerethetőkké válunk, akikre rá lehet hagyatkozni.